

Slaget ramte ham på højre kindben. Det var nøjagtig, hvad han havde regnet med, da han drejede hovedet et par centimeter skråt opad, netop da faren slog. Her ved middagsbordet sigtede faren som regel efter næsen og prøvede at ramme med et slag fra håndleddet og bagsiden af fingerspidserne. Det gjorde ikke ondt, når sådan et slag ramte. Men det var en stum, hvid fornemmelse at få det der drilende slag midt på næsen. Hellere kindbenet.

Faren var stolt over slaget, fordi han bildte sig ind, at han kunne smække det hurtigt og overraskende ud. Men for Erik, der kendte alle farens slag og finter lige så godt som multiplikationstabellen, var det let at opdage den der trækning under farens højre øje, der gik forud for slaget. Ved middagsbordet drejede det sig som regel kun om en længe og godt annonceret lussing slået med et bredt højresving eller også dette maskerede slag med håndleddet fra den anden side, som sigtede mod næsen. Det sidste var mere beregnet som en krænkelser end for at gøre ondt.

Han havde uden vanskelighed kunnet bøje hovedet så langt bagover, at faren ramte helt ved siden af. Men så var der en risiko for, at den gamle satan mistede besindelsen og kastede sig hen over bordet for at ramme med et venstrehåndshook eller en lige højre i ansigtet. Måske blev der så knust noget porcelæn, i værste fald væltede hele bordet. Så fik han skylden, og det kunne forlænge pryglene efter maden med op til en halv time.

Derfor gjaldt det om, at faren ikke ramte helt ved siden

af, når han slog sit maskerede slag med håndleddet. Det krævede disciplin og træning kun at dreje hovedet så meget, at faren ikke ramte næsen, men kindbenet i stedet for.

–Jaså, sagde faren muntert. I dag tager vi børsten og 25 slag.

Det var en usædvanlig mild dom, næsten minimum. 25 slag med klædebørstens bagside tog bare lidt over 20 sekunder, og så var det ovre. Så slap han for at græde, han ville ikke græde, når faren slog. Man kunne sagtens lade være med at græde, så længe man kunne holde vejret. Birkeris, som var både langsommere og mere smertefuldt end klædebørsten, kunne man udholde op til 30 slag af. Det var ingen kunst at holde vejret under 35 sekunders klø med birkeris.

Hundepisken var det værste. Det var som at blive punkteret allerede ved det første slag. Luften blev slået ud af én ved den første blodstribе. Det var som et lille hul, hvor det hvislede og hvæsedede, og så åbnede hullet sig til rigtig gråd. I værste fald allerede halvvejs efter en 12-13 slag.

Hvis man græd og samtidig vred sig for at undgå slagene, blev faren ophidset og slog hårdere og glemte at tælle. Eller også standsede han og forklarede omstændeligt, at han nu måtte lægge ti slag til, fordi man gjorde afstraffelsen vanskeliggere.

25 slag med klædebørsten var altså næsten ingenting. Det gjaldt bare om ikke at vise sig for taknemmelig, for så blev der måske lagt på. Og så måtte man naturligvis have heldet med sig under resten af middagen: ikke tabe saltkarret, ikke række ind over bordet, ikke smøre brødet på den forkerte side, ikke irritere lillebroren, ikke vælte mælkeglasset, ikke pille kartoflerne for sjusket osv. Så blev der lagt på. Eller hvis faren opfandt en hvilken som helst anden anledning:

–Det var dog nogle modbydelige sørgerande, du har under neglene. Og så ved bordet! Det bliver 5 slag ekstra, sagde faren.

30 slag med klædebørsten var næsten ingenting. Man kunne let holde vejret og koncentrere sig om ikke at græde eller sprælle i 30 sekunder.

Det var i midten af september og en kølig dag med klar luft og stærkt solskin. De spiste tidligt middag, og solens reflekser spillede i de slebne vinglas. Han fulgte en tyk solstråle med øjnene og forestillede sig, at alle støvkornene dannede en mælkevej, og at det netop nu kunne ske, at kæmpen ved det kosmiske middagsbord med den afsindige far pustede luft ud i en tavs hvislen, så støvkornene hvirvlede omkring hinanden, så at alle planeterne blev revet ud af deres baner, og jorden blev tilintetgjort af en lige så pludselig som total katastrofe.

–Leg ikke ved bordet, 5 slag ekstra, sagde faren, der åbenbart havde opdaget, at han blæste efter støvkornenes mælkevej.

Men 35 slag med klædebørsten var stadigvæk ikke noget at være bekymret over. Det var let at koncentrere sig under 35 slag med klædebørsten, i det mindste hvis huden på enden og ryggen var nogenlunde hel.

Han betragtede endnu engang lysstriben med støvkornene. Han afvejede fornøjelsen ved at puste mod planetsystemet en gang til mod yderligere 5 slag. Men han lod være, fordi det ville kunne opfattes som en forsætlig provokation, og så ville faren ikke bare lægge 5 slag til, men også gå over til et værre instrument end klædebørsten. Det var det ikke værd.

Han forestillede sig, at han pustede mod planetsystemet.

Bag kakkelovnens messinglåger knitrede ilden. Det lød som grantræ og ikke det dyrere birkebrænde. Henne ved den ene endevæg oplyste det stærke sollys en lys firkant på tapetet. Der hang et maleri i gåt. Nu havde de altså solgt endnu et maleri. Da familien flyttede ind til byen fra den

Rige Forstad, havde hele væggen i spisestuen været fuld af malerier.

Efter middagen hjalp han omhyggeligt med at tage af bordet for ikke at få flere ekstrasklag. Efter at der var taget af bordet, gik moren ud i køkkenet for at lave kaffe. Så var det tid til at gå med faren ind i deres soveværelse for at få ordnet middagskløene.

– Træk bukserne ned og buk dig, sagde faren mekanisk og greb efter klædebørsten.

Han hørte på farens tonefald, at der ikke var nogen snigende fare. Faren var rolig og besindig i dag, og det hele ville være hurtigt overstået. Han trak bukserne ned og bøjede sig frem. Samtidig med at faren løftede armen til det første slag, trak Erik vejret dybt, lukkede øjnene og knyttede hænderne. Det hele gik hurtigt, og så var der kun krænkelser tilbage.

– Gode venner igen? spurgte faren og rakte hånden frem.

Hvis han ikke trykkede hans hånd, fik han hele sin omgang klø en gang til.

– Gode venner igen, sagde han og smilede. Han tog farens hånd. Så trak han bukserne op igen og gik ind på sit værelse og hen til grammofonen. Elvis Presleys nye sang hed Heartbreak Hotel.

Han lå på sin seng og kiggede hen over spindelvævet i stukken og mønstret af revner i loftet, og han så sig selv som rockkonge på en scene langt væk i det frie land i vest. Han prøvede at efterligne Elvis Presleys fremmede ord, og sådan lå han længe og følte sig helt lykkelig.

Det var en dag, hvor alt var gået perfekt. Og desuden havde middagskløene ikke været noget særligt, og den tidlige middag tydede på, at faren skulle arbejde fra meget tidligt på aftenen. Faren var inspektør på en restaurant, selv om han for det meste kaldte sig direktør. Når faren skulle